

יום ג', כ"ה בשבט תשס"ד (17 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

דגל ישראל [2]

דגליו [של הראובני] היו לבנים, ועליהם היו רקומים עשרת הדיברות, או פסוקים ושמות בכתב זהוב. (עפ"י אחת העדויות, על דגלים אלה היו רקומות האותיות "מכבי").

רק מאמצע המאה ה-17 תופס ה"מגן-דוד" את מקומו כסמל יהודי מוכר. ראשי הקהילות היהודיות בפראג ובווינה השתמשו בו לראשונה באופן רשמי, ולאחר מכן נפוץ שימוש בארצות אחרות. המשפחות היהודיות שרכשו עוצמה כלכלית ומדינית כמשפחת מונטיפיורי ומשפחת רוטשילד כללו את ה"מגן-דוד" בסמליהן, [נשים לב שלא כתוב כאן: "המשפחות היהודיות האמידות" – מילה שרומזת על יציבות. נדמה שאף היום לנו, ליהודים הנולדים ב"אווירה החפשית" של ארץ-ישראל, יש תחושה שהמצב החומרי הטוב ביותר שנוכל לשאוף אליו הוא להיות "בעל-רכוש", ולא "יציב". אולי משום כך, רועדת אדמתנו מדי פעם...] ואגודות חובבי ציון הראשונות, כאמור, שקמו במחצית השניה של המאה ה-19, השתמשו בו כמו, לדוגמא, בחותמותיהן, וברוב המקרים בצירוף המילה "ציון".

בנימין זאב הרצל, חוזה המדינה היהודית, הכיר כמובן בחשיבות הדגל הלאומי, וביומנו רשם (כ' בסיון תרנ"ה – 12 ביוני 1895): "הדגל שעולה במחשבותי – אולי דגל לבן עם שבעה כוכבי זהב. הרקע הלבן פירושו – חיינו החדשים הטהורים; הכוכבים הם שבע שעות העבודה [!]: בסימן העבודה, ניכנס לארץ-הבחירה." הרצל הציע דגל זה גם בספרו "מדינת היהודים" [1896], אולם בהשפעת האגודות הציוניות הוא קיבל את ה"מגן-דוד" כסמלה של התנועה הציונית, אם כי עמד על כך שששת כוכבי-הזהב יסודרו בשש הזוויות של המגן, והכוכב ה-7 יהיה למעלה ממנו. סמל זה, בתוספת המלים "אריה יהודה" [מהפסוק: "גור אריה יהודה מטרף בני עלית, כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו." [בשעה שבירך יעקב אבינו את בניו לקראת פטירתו - בראשית מ"ט 9]] באמצעו, היה סמלה הראשון של ההסתדרות הציונית, שנוסדה ב-1897, במהלך התכנסותו של הקונגרס הציוני הראשון בבאזל, שבשווייץ. שש שנים קודם לכן, בשנת 1891, הונף דגל בעל שני פסים כחולים על רקע לבן ובאמצעו "מגן-דוד", ע"י חברי אגודת "בני ציון" בעיר בוסטון, אשר בארה"ב. ייתכן, כי עובדה זו לא הגיעה לידיעת באי הקונגרס הציוני הראשון. עם זאת, ראוי לציין כי **דוד וולפסון, מי שהיה עוזרו של הרצל ולאחר מכן נשיא ההסתדרות הציונית, הצביע על הטלית כדגלה המסורתית של העם היהודי, ובתוספת "מגן-דוד" לצבע הלבן ולשני פסי התכלת, התווה בהצעתו את צורת הדגל הציוני.** עפ"י זכרונות שפירסם, הושמעה הצעתו זו בעת ההכנות לקראת הקונגרס הראשון.

למעשה, רק 36 שנה לאחר מכן, בשנת 1933 [שנה גורלית ליהודים גם בהיבטים אחרים], בימי התכנסותו של הקונגרס הציוני ה-18, נפלה בו החלטה, "**כי לפי מסורת של שנים רבות הדגל התכול-לבן הוא דגלה של ההסתדרות הציונית והעם העברי.**" עם הקמת המדינה, הועלתה שאלת דגליה וסמליה. אולם, רק בכ"ה בתשרי תש"ט [כפי שאומרים, "אחרי החגים", כי זה היה כמה ימים לאחר שמחת תורה] – כחצי שנה לאחר ההכרזה על קום המדינה - החליטה מועצת המדינה הזמנית על צורת דגלה של מדינת ישראל.

[סמלי מדינת ישראל]

{ בע"ה, עוד מילה או שתיים מחר... }

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שלישי

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל